Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 190. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 1-го ВЕРЕСНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, SEPTEMBER 1, 1977 No. 190. VOL. LXXXIV.

СОВЄТСЬКІ ДИСИДЕНТИ ЗВЕРТАЮТЬСЯ ЗА ПІДТРИМКОЮ ДО 6-го СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ПСИХІЯТРІВ

Москва. — „Ассосіейтед Пресс" інформує, що 34 совєтські дисиденти, на чолі з Нобелівським лавреатом Андреєм Сахаровим, звернулися до учасників 6-го Конґресу Світової Психіятричної Асоціяції, що тепер проходить в Гонолюлю, на Гаваях, із закликом виступити в обороні тих політичних в'язнів, яких запроторено до закладів умовохворих у Совєтському Союзі за їхні переконання, а не тому що вони хворі. У заклику, що його дисиденти передали теж закордонним кореспондентам у Москві, між іншим, сказано: „У Совєтському Союзі психіятрію вживається не тільки для виліковування умовохворих, але також як засіб для придушення громадських прав... Ми засвідчуємо, що ці заходи продовжуються під сучасну пору і, згідно з усіми вказівками, нема жадних підстав припускати, що вони будуть припинені в найближчому майбутньому."

Між дисидентами, які підписали цей заклик, є багато колишніх політичних в'язнів, які перебували у совєтських „психушках", хоча вони цілком здорові.

Як відомо, в програму гонолюльського Конґресу, протилежно до попередніх Конґресів Світової Психіятричної Асоціяції, включено обговорення проблеми „зловживання психіятрією для політичних цілей". Крім того, Британська Королівська Колеґія Психіятрів та Австралійське Психіятричне Товариство повідомили, що на біжучому Конґресі внесуть резолюції, в яких засуджуватиметься Совєтський Союз за вживання психіятрії проти політичних дисидентів.

Ще про пожежу в американській амбасаді

Москва. — Вогонь з невідомих причин навістив три горішні поверхи американської амбасади в Москві минулої п'ятниці, 26-го серпня, вдалося погасити в суботу по полудні при допомозі совєтської пожежної сторожі і групи спеціялістів з американської морської фльоти, які прилетіли сюди літаком з Вашінґтону.

Не зважаючи на запевнення американського амбасадора Малколма Туна, що совєтські пожежники не мали доступу до засекречених матеріялів, деякі працівники амбасади висловили побоювання, що частина документів, яка пропала, не конечно згоріла. Амбасадор Тун, під час пресової конференції у понеділок, 29-го серпня, заявив, що американські службовики були цілий час із совєтськими пожежниками, за виїмком яких 20 хвилин. Одначе, відтворення перебігу подій вказує на це, що фактично совєтські пожежники могли бути без американської охорони понад годину в приміщеннях, де переховувалися засекречені матеріяли.

Амбасадор Тун в дальшому заявив, що причиною пожежі була погана інсуляція на восьмому поверсі 10-поверхової будівлі, а не совєтські агенти, як це спершу припускали західні кореспонденти і дипломати. Спеціяльний тім американських службовиків амбасади і військовиків ведуть основну перевірку, дошукуючися причин пожару. Вони вже встановили, що будівля амбасади не є загрожена розваленням, а дах і три горішні поверхи вдасться перебудувати. В понеділок амбасадор Тун вже працював у своєму бюрі на дев'ятому поверсі, а військові аташе у своїх приміщеннях на десятому поверсі.

Картер обіцює економічну допомогу Північній Ірляндії

Вашінґтон. — Джоді Повелл, пресовий секретар Білого Дому, у вівторок, 30-го серпня, оприлюднив заяву президента Джіммі Картера, що уряд ЗСА готовий дати економічну допомогу Північній Ірляндії, але тільки після того як дійде до „мирного полагодження" довготривалого конфлікту між протестантською більшістю і католицькою меншістю цієї частини Великобританії.

У своїй заяві Президент підкреслив невтральне становище ЗСА щодо згаданого конфлікту, але зазначив, що Америка завжди підтримуватиме всі старання, які причиняться до встановлення миру, чи то в Північній Ірляндії, чи в будь-якій іншій частині світу. Джоді Повелл звернув увагу на факт, що Вашінґтон „з іншими урядами", готовий заохочувати „збільшення інвестицій в економіку Північної Ірляндії". Як відомо, конфлікт у тій частині Великобританії базований не тільки на релігійній ворожнечі між протестантами і католиками, але також спричинений тим, що католицька меншість живе в економічних злиднях.

Хоча ще минулого тижня Білий Дім заперечував поголоски, що уряд ЗСА готується розпочати „поважні заходи" щодо миру в Північній Ірляндії, то Джоді Повелл у вівторок, 30-го серпня, підтвердив, що Вашінґтон перевів наради з представниками Британії та Ірляндської Республіки в справі конфлікту в Північній Ірляндії, під час яких обговорено можливість економічної допомоги з боку ЗСА. Того самого дня Лондон і Дублін позитивно оцінили обіцянку президента Картера відносно економічної допомоги.

Понад 1300 осіб взяли участь у Дні УНСоюзу в Ню Джерзі

Бавнд Брук, Н. Дж. (Юліян Баранюк). - У неділю, 28-го серпня, ц. р., тут в Українському селі, відбувся традиційний вже союзний День, в якому взяло участь понад 1300 осіб з Ню Джерзі та слідуючих стейтів: Ню Йорк та Пенсильвенія.

Програму відкрив голова Стейтового комітету Іван Хомко, рівночасно голова Пассейкової Союзової громади. Він привітав гостей та присутніх. Дальше ведення програми передав інж. Богданові Макові, голові Нюаркської Округи. Він представив головних урядовців: головного предсідника Йосипа Лисогора, головного секретаря Володимира Сохана, головного касира мгр Уляну Дячук, обласного організатора Василя Оріховського, головну раду Анну Гарас з Пенсильвенії, як рівнож Управу Комітету Союзового Дня, що складається з учасників Округ стейту Ню Джерзі.

(Закінчення на стор. 4-ій)

СССР розпочав нову дипломатичну акцію щодо Близького Сходу

Москва. — Західні кореспонденти в Москві інформують, що протягом останніх кількох днів совєтські власті розпочали ряд дипломатичних заходів щодо Близького Сходу, і то саме напередодні запланованої зустрічі совєтського міністра закордонних справ Андрея Громика з державним секретарем Сайрусом Венсом. Хоча наради Громика і Венса у Відні мають головним чином стосуватися нового договору між ЗСА і СССР щодо обмеження стратегічної атомової зброї, то коментатори передбачують, що Москва плянує теж заторкнути справу арабсько-ізраїльського конфлікту.

У понеділок і вівторок, 29-го і 30-го серпня, А. Громико відбув наради з Ясіром Арафатом, лідером Палестинської Визвольної Організації (ПВО), і хоча не подано подробиць цих нарад, то совєтське пресове агентство ТАСС поінформувало, що Арафат і Громико „обмінялися поглядами щодо ситуації на Близькому Сході" та наголошували „законні права" палестинських арабів.

Крім того, ТАСС оприлюднив інтерв'ю з Ясіром Арафатом, у якому лідер ПВО закинув Вашінґтонові, що старається „виключити Совєтський Союз і палестинських арабів" від процесу остаточного полагодження конфлікту на Близькому Сході.

Ще минулого тижня А. Громико заявив демократичному сенаторові Джорджові МекҐовернові з Південної Дакоти, який відвідував Москву, що ЗСА „держать ключ" до успішних мирових переговорів щодо Близького Сходу, бо, на думку Громика, тільки натиск з боку Вашінґтона може змусити Ізраїль зайняти „більш гнучке становище".

Західні коментатори вважають, що Москва старається звалити на ЗСА та Ізраїль вину за застій у стараннях встановити справедливий і тривалий мир на Близькому Сході і то саме напередодні нарад між Громиком і Венсом. Однак, ще не відомо чи ті наради, заплановані на наступний тиждень, відбудуться, бо Білий Дім натякнув, що Венс може залишитися у Вашінґтоні, щоб взяти участь у церемонії підписання нового договору між ЗСА і Панамою щодо Панамського каналу. На це підписання, яке відбудеться в середу, 7-го вересня, мають прибути майже всі лідери 26-ох країн, які є членами Організації Американських Держав (ОАД).

Вказівники виявляють сповільнення в економіці ЗСА

Вашінґтон. — Департамент торгівлі інформує, що в липні головні вказівники, які передсказують майбутність економічного розвитку країни, впали на дві десятих одного відсотка. Це вже третій місяць підряд, що ці вказівники виявляють сповільнення в рості економіки ЗСА. Однак, урядові економісти твердять, що таке сповільнення було передбачене, бо протягом першої частини цього року економічний зріст був „надмірно швидкий", а тепер ситуація повертається до „більш нормального стану". З цим оптимістичним твердженням урядових економістів не погоджується ряд спеціялістів із приватного сектора.

КИТАЙСЬКІ ЛІДЕРИ ТЕПЛО ВІТАЛИ ПРЕЗИДЕНТА ТІТА В ПЕКІНІ

Гуа Куо-фенг (зліва) і президент Тіто на летовищі в Пекіні.

Пекін. — Президента Югославії Тіта, який, після візити в Москві і Північній Кореї, приїхав з офіційною візитою до Китайської Народної Республіки, тепло і з великими парадами вітали лідери червоного Китаю.

На привітання Тіта на летовище виїхав сам голова китайської Комуністичної партії Гуа Куо-фенг і майже усі члени Політбюра. Кореспонденти вказують, що щире привітання Тіта, який, як відомо, ставиться із застереженням до совєтської політики і постійно супротивляється централістичним тенденціям Москви, вказує на китайську настанову у відношенні до Совєтського Союзу, яка в нічому не змінилася від часу смерти Мао Тсе-тунга. Приблизно 100,000 осіб вітали Тіта на летовищі в Пекіні, вимахували китайськими і югославськими прапорцями, танцювали на вулиці і викрикували прихильні гасла тоді, як обидва комуністичні лідери — Тіто і Гуа їхали у відкритому автомобілі в сторону Пекіну. Деякі пресові агенції відмічують, що вже давно не було в Пекіні таких парад, як під час привітання Тіта. Між китайськими верховодами, які виїхали на летовище, був також недавно регабілітований заступник голови китайської Компартії і заступник прем'єра Тенг Гсіао-пінг. У цих гучних привітаннях можна було відчувати деяку іронію, інформують західні кореспонденти, червоний бо Китай був одним з перших, який в 1950 році засуджував так званих „ревізіоністів", які проповідують співпрацю з капіталістичним світом. Китай і Югославія ще й досі не наладнали міжпартійної співпраці. Свого часу відношення Београду і Пекіну були так погіршились, що Югославія відкликала була з КНР свого амбасадора. Але від приблизно сімох років, коли Китайська Народна Республіка змінила своє відношення до Совєтського Союзу, Мао Тсе-тунг і Тіто почали шукати зближення і співпраця між ними поправилася. Західні дипломати твердять, що Тіто раз заявив, що він ніколи не прийде у відвідини до Пекіну за життя Мао. Загально припускають, що візита Тіта є тільки декоративною, без жадного політичного чи навіть економічного значення. Але в теперішньому Китаю, який намагається поправити свою економічну ситуацію, є велике зацікавлення югославською господарською системою.

Є. ПРОНЮКОВІ ГРОЗИТЬ СМЕРТЬ, РЕПРЕСІЇ ПРОТИ МИХАЙЛИНИ КОЦЮБИНСЬКОЇ І ВІРИ ЛІСОВОЇ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ, СТАН ЗДОРОВ'Я В. ЛІСОВОГО ПОГІРШИВСЯ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — 22 червня ц. р. відбулася в Москві пресова конференція, на якій виступала теж Віра Лісова, дружина Василя Лісового, якого два дні перед тим, не повідомивши її, привезли вдруге для „перевиховання" з Пермського табору до Києва. Разом з нею брали участь в пресовій конференції Тат'яна Ходорович, Мальва Ланда, В. Слєпак, В. Турчин, А. Сахаров та інші. З чужих пресових агенцій були представники від Франс Пресс, БіБіСі, Асошіейтед прес, ЮПіАй, Ройтер та інші.

Віра Лісова говорила передусім про свого мужа, з яким вона мала мати побачення 23 червня і тепер щойно в Москві довідалася, що його немає в таборі. Дві години перед її виїздом до Москви з 5 літньою дитиною її подзвонили з київського КҐБ, щоб вона не їхала на бачення з чоловіком, бо його там немає, але не сказали де він знаходиться. Віра поїхала все одно.

Лісова вказала на погіршення хвороби чоловіка — у нього нейродерміт. Ще в слідчій тюрмі у нього почалося корчення м'язів на обличчі. Нероедерміт розвинувся приблизно в 1975 р. в Мордовському таборі, після його першого повернення з Києва, де його тримали 3 місяці для „перевиховання". В тюрму привозили до нього секретаря парторганізації і колишніх колег на праці,а також рідну сестру Василя, яка після арешту, зірвала зв'язки з родиною, вважаючи, що „немає проблем, задля яких варто було б йти в тюрму". Також хотіли возити Лісового по місті, але він відмовився. „Перевихователі" настоювали на тому, що він повинен переглянути і змінити свої погляди, бо з такими як тепер він не зможе жити і працювати на волі... Віра заявила, що Лісовий не збирається міняти своїх поглядів, які він вважає дійсно марксистськими і комуністичними.

В розмовах з Вірою Лісовою органи КҐБ настоювали на тому, щоб вона впливала на чоловіка, щоб він переглянув свої погляди, відмовився від них і зробив так як Іван Дзюба. Головним злочином Лісового КҐБ вважає його письмо до ЦК КПСС і ЦК КПУкраїни в справі арештованих 13/14 січня 1972 р.

Крім нейродерміту в Лісового — гепатит і погана екзема, яка кривавить та поширюється.

З самою Вірою Лісовою КҐБ теж проводить бесіди. Розпитують зокрема про посилки і грошеву допомогу.

В травні 1977 р. офіцери КҐБ їздили до сестри Віри на село і говорили їй, що „Віра одержує посилки від ворогів, від контррозвідки" та рекомендували поговорити з Вірою, щоб вона

(Закінчення на ст. 3-ій)

ЛЕОНІД ПЛЮЩ НА ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ В СТОЛИЦІ ГАВАЇВ ЗАСУДИВ ЗЛОВЖИВАННЯ ПСИХІЯТРІЇ В СССР

Гонолюлю, Гаваї (Комітет Оборони Радянських Політичних В'язнів). — Сьогодні, 29-го серпня ц. р. у столиці Гаваїв, Гонолюлю, відбулося відкриття 6-го Світового Конґресу Психіятрів, в якому беруть участь понад 4,000 делеґатів із 65 країн світу, між ними 30 психіятрів із СССР, на чолі з д-ром А. Снєжневським та д-ром Г. Морозовим, обидва з горезвісного Інституту ім. Сербського в Москві. Того ж дня в головному Гавайському щоденнику „The Honolulu Advertiser" появилася на першій сторінці стаття п. з. „Дисидент згадує страхіття", де під фотографією Л. Плюща знаходиться розповідь про долю українського математика, його участь в українському русі спротиву, його арешт та запроторення у спеціяльну психіятричну лікарню у місті Дніпропетровську.

Після відкриття Конґресу, відбулася пресова конференція, що її зорганізував Комітет Оборони Радянських Політичних В'язнів, в якій брали участь Леонід Плющ, який приїхав на Гаваї за старанням Комітету, д-р Марина Войханская, психіятр з Ленінграду, яка виїхала з СССР два роки тому і тепер перебуває в Англії та д-р Борис Зубов, колишній учень д-ра Снєжневського, який сьогодні перебуває в Ню Джерзі. Пресову конференцію відкрив д-р Сідней Блок із Англії, який разом з англійським совєтологом Пітером Реддавеєм недавно написав книжку про зловживання психіятрії в СССР.

Леонід Плющ розповів, що в СССР карають людей за їхні національні, релігійні та соціяльні переконання і навів приклади про тих, які сьогодні знаходяться в ув'язненні за переконання. Він згадав про д-ра Миколу Плахотнюка, українського лікаря, який сьогодні перебуває в психіятричній лікарні в Казані, про д-ра Семена Глузмана, жидівського активіста з Києва, який сьогодні є в Пермському таборі, та про д-ра М. Ковтуненка, недавно засудженого на два роки позбавлення волі за те, що він не хотів доносити до КҐБ на Миколу Руденка. Леонід Плющ також вияснив пресі дійсну ролю таких лікарів, як Снєжневський та Морозов.

Д-р Войханская розповіла в який спосіб режим СССР змушує психіятрів виконувати накази КҐБ. Д-р Зубов, зупинившись, зокрема, над тезами Снєжневського про повільну схизофренію, тезу на основі якої посилають дисидентів до „психушок". На запит кореспондента „Смолоскипу": „чому так переслідують українців?", — д-р Зубов відповів, що українці змагаються за свою самостійність і це спричинюється до переслідування.

На закінчення конференції д-р Блок заявив, що коли 6-ий Конґрес не запротестує проти цих кримінальних злочинів совєтської психіятрії, то існує можливість, що західні товариства психіятрів покинуть Світову Асоціяцію Психіятрів.

Усі телевізійні станції на Гаваях широко інформували про цю пресконференцію під час вечірніх новин. На пресовій конференції роздано пресі інформації про українських в'язнів в психіятричних лікарнях, що їх виготовив Комітет Оборони Радянських Політв'язнів, Українська Інформаційна Служба „Смолоскип" та Міжнародна Амнестія.

З'ЇЗДАМИ, ЗУСТРІЧАМИ, МОЛОДЕЧИМИ ЗДВИГАМИ, МИСТЕЦЬКИМИ ФЕСТИВАЛЯМИ ТА СПОРТОВИМИ АКТИВНОСТЯМИ УКРАЇНЦІ ЗСА І КАНАДИ ЗАВЕРШАТЬ ЛІТНІЙ СЕЗОН В КІНЦІ ЦЬОГО ТИЖНЯ

В кінці цього тижня, 3, 4 і 5-го вересня, з нагоди Дня Праці, закінчуючи формально літній сезон в Канаді і ЗСА та активності на виховно-відпочинкових молодечих оселях, відбуватимуться численні імпрези — з'їзди, зустрічі, здвиги, спортові і товариські змагання.

Союзівка під знаком тенісових і плавацьких змагань

На Союзівці, відпочинковій оселі УНСоюзу, під патронатом Карпатського Лещатарського Клюбу та Української Спортової Централі Америки та Канади, проходитимуть 22-гі річні крайові тенісові змагання і 21-ші річні плавацькі змагання. Фіналісти тенісових і плавацьких змагань отримають нагороди і медалі УНСоюзу, Союзівки, „Свободи" та „Українського Тижневика". У мистецькій частині програми, на протязі цих трьох днів, братиме участь артист американської сцени і кіна Ед Іванко, піяніст Тома Гриньків та Володимир Гентіш п.н. — „Гентіш навесело". У неділю, працівники Союзівки з нагоди 25-річчя цієї оселі, виступлять з ревією „Старання на Союзівці". Вечорами до танців — у п'ятницю гратиме оркестра Союзівки, а в суботу і неділю — „Рушничок" і „Темпо". Всі імпрези відбуватимуться в охолодженій залі „Веселки".

У Чікаго відзначуватимуть 125-річчя Українського Баптистського Руху

Від 2-го до 5-го вересня, в Чікаго в Молитовному домі Першої Української Баптистської Церкви, 1042 Норт Деймен евеню, пресвітером якої є пастор Іван Поліщук, відбудеться з великими врочистими Ювілейний Конґрес для відзначення постання Баптистського Руху в Україні, початок якого був 125 років тому. Конґрес, що його патронуватиме Всеукраїнське Євангельське Братство, проходитиме під гаслом: „Перемога з Христом". У програмі: хорові точки, історичні доповіді, лекції-програми для жінок і молоді та передача інтерв'ю, яке відбулося на телевізійній мережі NBC з пастором О. Р. Гарбузюком, головою Всеукраїнського Євангельського Братства.

Здвиг СУМА в Елленвіллі

На Оселі Спілки Української Молоді в Елленвіллі відбуватиметься у кінцевих літніх трьох днях XXVI Маніфестаційний Здвиг СУМА, який проходитиме під гаслом: „Воля Україні — наша мета". Здвигом вшановуватимуть 35-річчя з дня постання УПА, 70-річчя з дня народження ген. хор. Романа Шухевича - Тараса Чупринки та нескорених борців в Україні. Кульмінаційною точкою Здвигу в Елленвіллі буде Маніфестаційна частина, яка відбудеться в неділю, 4-го вересня, після Богослужб о год. 12-ій вполудне. В маніфестаційній частині, як також у Службі Божій і мистецькій частині візьме участь оркестра СУМА з Монтреалю, Канада. У мистецьких частинах, крім великого дівочого хору Осередку СУМА з Ню Йорку „Жайворонки", братимуть участь численні мистецькі одиниці довколишніх Осередків і Відділів. Відбуватимуться також спортові змагання і танцювальні забави, до яких гратимуть такі оркестри: в п'ятницю, 2-го вересня „Водограй", в суботу, 3-го „Дніпро" і „Водограй", а в неділю, 4-го — „Дніпро" і оркестра Богдана Гірняка; забави відбуватимуться в холодженій світлиці. В рамках програми Здвигу відбудеться також закінчення вишкільного табору, в Елленвіллі, який проходив там на протязі трьох останніх тижнів. Командант цьогорічного Здвигу на Сході — Ярослав Петрик. Подібний Здвиг відбудеться на Середньому Заході в Гантінґтоні, Огайо.

З'їзд УЗХ, Конференція ОДВУ в Лігайтоні

У днях, від 3-го до 5-го вересня, на оселі Ольжича в Лігайтоні, Па., відбуватиметься З'їзд організації Українського Золотого Хреста. В суботу, 3-го вересня обиратимуть Управу і цього ж дня відбуватимуться ділові сесії З'їзду. В неділю, 4-го вересня — в „День Олени Теліги", учасники З'їзду візьмуть участь у Богослуженнях, а відтак відбудуться: семінар, прийняття, і музична програма, присвячені 70-річчю з дня народження Олени Теліги у 35-річчя її геройчної смерти. У цих днях, тобто 3, 4 і 5-го, на цій же Оселі, відбудеться важлива Конференція ОДВУ та конференції Братніх Організацій — Українського Визвольного Фонду, Академічного Т-ва „Зарево" та молоді МУН.

З'їзд Дивізійників на „Верховині"

В Ґлен Спей, Н.Й., відбудеться вкінці великого вікенду 15-ий Делеґатський З'їзд Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії та товариська зустріч із різноманітною програмою. 3-го вересня о год. 11:30 перед полуднем відбудуться ділові наради З'їзду та вибір нової Крайової Управи на дворічну каденцію. Ввечері того дня, о год. 6-ій відбудеться спільна вечеря учасників З'їзду, а відтак, від 9-ої год. вечора — традиційна дивізійна забава. Господарем товариської зустрічі, забави та концерту в неділю є Станиця Дивізійників у Ню Йорку, що її в цій каденції очолює інж. Степан Шепарович. В неділю, 4-го вересня, перед полуднем — спільне засідання попередньої та новообраної Управи, як теж зорганізована участь учасників З'їзду в Богослуженнях. По полудні, о год. 4-ій, відбудеться концерт з багатою програмою, що її вестиме дивізійник з Ню Йорку Орест „Ґоґо" Слупчинський. У програмі концерту, матеріяли до якої написали Гриць Зозуля — ЕКО, Ікер і Папай, виступлять: жіночий хор „Жайворонки" під диригентурою Лева Стругацького, Українська Танцювальна Студія під мистецьким керівництвом Роми Прийми-Богачевської та Вадима Сулими і під технічною дирекцією Олега Крамарчука, Івана Гарячого та Славка і Каті Вірло. Виступлять також мистці дивізійники — піяніст Тарас Лоґуш та бандурист, бас-баритон Володимир Мота.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Загрозлива пропозиція

На початку цього місяця президент Джіммі Картер звернувся до Конгресу зі закликом, щоб законодавці зліквідували федеральні кримінальні кари, які тепер стосуються до осіб, в яких знайдено малу кількість наркотика маріхуани, призначену для „приватного вжитку''. У своєму заклику Президент зазначив, що його уряд не плянує „легалізувати вживання маріхуани'' і далі буде притягати до судової відповідальности продавців цього наркотика, але додав, що вважає, що такі кари, як терміни ув'язнення для осіб, що їх переловлено з малою кількістю маріхуани, несправедливі, бо на ціле життя накладають на ту особу тавро кримінального злочинця, хоча дана особа не порушила жадного іншого закону. Президент Картер підкреслив, що вважає, що треба далі затримати грошову кару для осіб, в яких знайдено маріхуану, але переконаний, що переловлені особи не повинні бути обтяжені на ціле життя кримінальним рекордом.

На перший погляд пропозиція Президента може виглядати гуманною, мовляв, президент Картер не хоче, щоб особи, які поповнили одну помилку, терпіли за неї ціле життя. Однак, якщо приглянутися цій пропозиції ближче, то треба прийти до висновку, що вона дуже небезпечна і то для цілого населення ЗСА. Якщо будуть знесені кримінальні кари для осіб, в яких знайдено малу кількість маріхуани, то імпорт цього наркотика до ЗСА збільшиться, як теж зросте кількість осіб, які вживатимуть маріхуану, зокрема серед молоді. Багато людей, які дотепер боялися пробувати цей наркотик, їм бо загрожує ув'язнення і кримінальний рекорд, втратять той страх, знаючи, що їм загрожує тільки грошова кара і більш нічого, як це пропонує президент Картер.

Фактично, Президент пропонує зліквідувати „відстрашуючу силу'' законів, які стосуються зловживання наркотиком маріхуаною. Пропозиція президента Картера може мати ще навіть більш загрозливі наслідки для населення Америки, бо людина, яка зможе легше набути маріхуану, зчасом може перейти і на більш шкідливі наркотики, як кокаїна, морфіна, героїна тощо. Як відомо, в ЗСА найбільший відсоток наркоманів — це молодь.

Треба надіятися, що законодавці відкинуть пропозиції Президента щодо знесення кримінальних кар за посідання малої кількости маріхуани, цього бо вимагає добро ЗСА, цілого населення цієї країни, зокрема добро молоді — майбутности кожного народу.

Бояться співпраці

Однією із основних і дуже часто повторюваних тем у совєтській пресі є тема жидівсько-української співпраці, чи, як говориться в оригіналі, „співпраці українських буржуазних націоналістів із сіоністами''. Очевидно, що можливості тільки нормалізації жидівсько-українських стосунків, а в дальшому й співпраці, навіть у мінімальних виявах, турбують комуно-російських режимників, які у такій співпраці вбачають для існуючої імперії чималу загрозу. Видно, що й серед жидівської та української громадськости в Україні нуртують такі думки і проблеми, бо інакше їх ледве розглядала б на своїх сторінках режимна преса. Зрештою про намагання нав'язання такої співпраці говорять очевидці, недавні переселенці з Совєтського Союзу, зокрема, якщо говорити про останніх, жидівський активіст Й. Ямпольський, про інтерв'ю якого у „Радіо Свобода'' вже було інформовано, і 40-літній Йосип Мешенер, який раніше відсидів 6-річний вирок в концентраційному таборі в Сибіру, погляди якого на національне питання в СССР і можливості жидівсько-української співпраці в Україні і поза її кордонами є найцікавішими, які досі висловили жидівські активісти. Мешенер передусім стверджує, що найбільшою групою політв'язнів у совєтських в'язницях і концтаборах, люди є переслідувані за національні переконання, тобто особи, які активно борються за збереження своїх народів і за їхнє відокремлення від імперії.

Якщо ж йдеться про співпрацю української і жидівської національних груп, то вона наявна не тільки між в'язнями в концтаборах, але також між т. зв. вільними людьми, зокрема у міських скупченнях.

Політичні в'язні української і жидівської національности дружньо між собою співпрацюють. Проти тієї співпраці режимники ведуть постійну кампанію і провокаціями та штучно створеними подіями, що їх інспірує КГБ, намагаються прищепити антисемітизм молодому поколінню в Україні.

Знову ж серед жидівського населення ті ж агенти КГБ поширюють чутки, що це самі українці переслідують жидів без відома партійного керівництва, при тому покликаються на брошури, книжки і листівки, підписані українськими прізвищами. Знову ж комуністичних активістів жидівського походження режимники заставляють вести антирелігійну пропаганду. Це для того, щоб викликати ненависть місцевого населення проти жидів.

Ямпольський і Мешенер не єдині жиди, які, зрозумівши єхидні методи комуно-російських імперіялістів, намагаються проповідувати жидівсько-українську співпрацю також тут на поселеннях у вільному світі. Людей з подібними думками є більше і тому зовсім не випадкові напади совєтської пропагандивної машини на тих українців і українські групи, які виступають за спільним жидівсько-українським фронтом боротьби проти спільного ворога большевицької Москви.

Ця справа вартує глибшої застанови з боку української громадськости.

Розпічнуться навчання в Нашій Українській Школі

Філядельфія, Па (М. Б.) — Дирекція „Нашої Української Школи'' при Осередку СУМА ім. УПА в Філядельфії інформує, що новий навчальний рік в Нашій Українській Школі пічнеться в суботу, 10-го вересня ц. р.

Навчання попередить Свята Літургія в намірені Української молоді в Митрополичому Соборі Непорочного Зачаття ПДМ при Френклін вул. у Філядельфії, о год. 9-ій ранку. Опісля всі учні з батьками перейдуть до школи в Домі Української Молоді при 4949 Олд Йрок Ровд, де отримають потрібні інформації та книжки.

Вписи на шкільний рік 1977/1978 — в день початку школи. Школа прийме невелику кількість нових учнів. З огляду на те, що немає багато вільних місць. Будуть прийняті ті учні, які скоріше зголосяться. Користі з науки Українознавства — дуже великі; двомовність бо це великий скарб, а українська школа, це запорука для національного збереження ваших дітей.

Степан Женецький

ЧИ ВІДСТУП КАРТЕРА ВІД ПОЛІТИКИ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ?

Чому була припізнена президентська проклямація про Тиждень Поневолених Націй? Українці, а також вихідці всіх інших поневолених Москвою народів у ЗСА, були спершу дуже здивовані, а пізніше затривожені тим, що так довго, бо майже до останніх днів третього тижня липня 1977 р., коли то відзначається Тиждень Поневолених Націй, не було президентської проклямації-відозви в цій справі.

За попередніх президентів такі відозви підписувано на початку, або найпізніше в середині липня, так що організатори й виконавці відзначувань Тижня Поневолених Націй отримували її на час і могли відчитувати на маніфестаціях. Цього року президент Картер видав відозву щойно 20-го липня, отже в сам тиждень його відзначувань, так що в багатьох місцях відзначувано Тиждень без відозви, бо вона ще не дійшла була до організаторів. Серед багатьох учасників відзначувань Тижня була поширилася вістка, що цього року не буде проголошена президентська відозва і тому на таких маніфестаціях панував пригноблюючий настрій.

Яка була причина спізнення?

Як відомо, від 1959 р., кожний президент ЗСА проголошував відозву про Тиждень поневолених націй, закликаючи всіх американців відповідно відзначувати цей важливий тиждень. Чому, яка причина була в тому, що цього року президент Картер так пізно проголосив відозву в цій справі?

Рубець заслони довкола містифікацій, які спричинили цьогорічне спізнення президентської відозви про Тиждень поневолених націй, відкриває американсько-консервативний тижневик „Юмен Евентс'' з 30-го липня ц. р., що появляється у Вашінгтоні, Д. К., у статті „Розпучливі намагання президента Картера втримати детант''.

Президент Картер, написано в цій статті, який поклав „людські права'' в основу своєї політики, останнього тижня почав наглий відступ від цієї лінії, чим здивував багатьох спостерігачів його закордонної політики. Ця подія така неймовірна, пише цей журнал, що аж важко повірити, що вона сталася у Вашінгтоні, столиці вільного світу.

Тиждень поневолених націй — символ загарбництва Московії

Тиждень поневолених націй, твір проф. Лева Добрянського, Публічний закон 86—90, став символом для мільйонів американців східньо і центрально-европейського походження, які бачили, як їхні країни загарбували московські наїзники. Тому, що почуття обурення глибоко вкорінене в серцях великої частини американського народу, не тільки президент, а й губерантори, посадники міст, американські законодавці та інші державні працівники з цілого краю, відзначають Тиждень поневолених націй.

Закон ясно говорить, що „уповноважується і доручається президентові З'єдинених Стейтів Північної Америки оголошувати відозву, призначуючи третій тиждень місяця липня 1959 року, як „Тиждень поневолених націй''.

Цей закон далі говорить, що президента „уповноважнюється і доручається проголошувати таку відозву кожного року, аж до того часу, коли всі поневолені народи в світі осягнуть волю і незалежність''.

Президент Картер плянував поминути цей закон

„Але з якихось причин, пишеться, в „Гюмен Евентс'', що все ще є загорнуті таємницею, президент Картер, хоч остаточно завернув під пресією, плянував стати першим президентом, не бажав проголосити відозви про Тиждень поневолених націй''.

Проф. Лев Добрянський, голова Тижня поневолених націй, що пригадував цю справу кожного року всім президентам — також писав про цю справу і до президента Картера ще на початку травня ц. р. Він отримав відповідь чомусь не з президентської канцелярії, але з канцелярії Управління і Бюджету, де сказано, що цією справою займеться Державний департамент. Д-ра Добрянського спрямували до Грега Тревортона, члена Ради Національної Безпеки. 14-го липня, три дні перед Тижнем поневолених націй, канцелярія Тревортона поінформувала д-ра Л. Добрянського, що Рада Національної Безпеки все ще працює над президентською проклямацією.

Тому, що проф. Добрянський мав бути в Клівленді, щоб брати участь у дискусії про політику детанту, він просив Лі Едвардса, екзекутивного директора Тижня поневолених націй, щоб займався справою президентської відозви. Коли Лі Едвардс зателефонував до Ради Національної Безпеки, Тревортон відповів, що цього року не буде президентської відозви, бо цього „не вимагає закон''. Тревортон рівнож сказав, що президентська відозва є непотрібною з приводу добре відомого становища президента Картера відносно людських прав. Едвардс був дуже здивований такою відповіддю і заявив Тревортонові, що „багато людей'' будуть тим здивовані, а то й розчаровані.

Лист проф. Добрянського до президента Картера

Як це вже відомо з української преси, 18го липня проф. Добрянський написав гострого листа до през. Картера, у якому, між іншим, сказано:

„Непроголошення Тижня поневолених націй є джерелом великого розчарування для мільйонів американців і наших союзників за кордоном. Натомість ті, що в Кремлі та інших комуністичних тоталітарних центрах без сумніву будуть щасливі і раді з тої причини і, напевно, відповідно це оцінять.

Вважаючи Вас за такого, що нібито всеціло присвятився справам людських прав у цілому світі, ми очікували найсильнішої відозви за всі часи. А замість того, перший раз від 1959 р., на відміну Ваших попередників, Ви рішилися зігнорувати традицію кожнорічного відзначування Тижня поневолених націй...Ми є перелякані цією байдужністю...''

Республіканці, а також демократи натискають за проголошенням відозви

Вміжчасі, на Білий Дім стали натискати також з інших різних сторін, щоб Картер проголосив відозву про Тиждень поневолених націй.

Навіть республіканські провідники, пишеться у цій статті, багато з яких насправді ігнорували людські права за президентів Ніксона і Форда, теж почали робити рух у цій справі.

Сенатор Роберт Дол, твердячи, що американці є розчаровані тим, що президент Картер не проголосив відозви, вніс резолюцію, яка мала б домагатися від уряду ЗСА, видвигнути справу „поневолених націй'' на Београдській конференції цієї осени, де розглядатимуть виконання людських прав Гельсінкської умови державами, що її підписали.

Демократи також почали діяти в тому напрямку,

(Закінчення на стор. 3-ій)

НЕЗАСТУПИМА ВТРАТА

14-го липня минув рік з дня передчасної смерти Ореста Зілинського, єдиного українського вченого Чехо-Словаччини, який був членом – кореспондентом Чехо-Словацької Академії наук.

Народився О. Зілинський 12-го квітня 1923 року в селі Красна на Лемківщині. Під час війни переїхав з батьками у Прагу, де брав участь в антифашистській боротьбі. Після війни закінчив студії слов'янської філології та естетики у Карловому університеті. Від 1949 до 1958 року викладав польську мову, давноруську літературу та фолкльор в Оломоцькому університеті (Моравія). Починаючи з 1958 р., аж до своєї смерти (14-го липня 1976) працював у Чехо-Словацькій Академії наук у Празі. Поховано О. Зілинського у Свиднику на Пряшівщині (місто щорічного фестивалю української пісні і танцю). Згідно з інформаціями, які надходять із Чехо-Словаччини, О. Зілинського було підступно вбито руками невідомої особи, але розслідування причини та обставин смерти раптом припинено.

Орестові Зілинському належить одне з перших місць серед українських науковців Чехо-Словаччини. Протягом майже 30-річної наукової діяльности він опублікував понад 200 наукових праць, статтей та рецензій. Багато наукових праць О. Зілинського залишилось в рукописах. Значна заслуга йому належить у підвищенні рівня мистецької та наукової української літератури на Пряшівщині. Він редагував та уклав першу наукову працю про українську літературу Чехо-Словаччини „Література чехо-словацьких українців 1945—1967. Проблеми й перспективи'' (1968). Такі статті, як: „Досягнення і перспективи нашої літературної критики'' (Дукля, ч. 4, 1966, стор. 4-19), „Куди йти літературі східньословацьких українців?'' (Дукля, ч. 2. 1965, стор. 94-99), „Наша літературна ситуація'' (Дукля, ч. 2, 1969, стор. 1-7) та низка інших статтей і рецензій були великою допомогою для молодої української літератури Чехо-Словаччини.

Орест Зілинський уклав та редагував також цінний науково - бібліографічний довідник чеською мовою Стоуп'ятдесят літ чесько-українських літературних взаємин'' (1968), він виступав також на численних славістичних конференціях та конгресах з рефератами на українознавчі теми. Хоча вклад О. Зілинського в чехо-словацьку україністику і розвиток української літератури в Чехо-Словаччині великий, але за останні роки його життя і після смерти його прізвище українські видання та періодика в Чехо-Словаччині оминають. Таким чином про його багату наукову діяльність довідуємось з газет та журналів поза межами Чехо-Словаччини. Статті Анни Галі Горбач, Івана Кошелівця („Сучасність'', ч. 12, 1976) та Миколи Мушинки („Наша культура'', ч. 4, 1977 — додаток до газети польських українців „Наше слово'') подають образ О. Зілинського як науковця, критика і людини. І. Кошелівець зазначає, що О. Зілинський був „людина високої культури і непідкупної чесности'', а це могло послужити причиною для „охоронців порядку'' в царині духового життя, щоб його усунути з-поміж живих.

Згідно з М. Мушинкою, деякі праці О. Зілинського повинні вийти друком:

„Словя'нські народні баляди в інтеретнічному контексті'' (вийде в Братіславі), „Народні баляди слов'ян Закарпатської області'' (вийде в Празі), „Народні обрядові гри західніх і східніх слов'ян'' (вийде в Гарвардському університеті), низка праць знаходиться в рукописах. У плянах науковця було написати наукову працю про народні баляди українців Південної Польщі. Праця мала нав'язувати до його монографії „Народні баляди українців Східньої Словаччини'' (в рукописі), в якій зібрано яких 500 баляд, записаних на Пряшівщині від кінця XIX ст. досьогодні та на його статтю „Народні баляди бачванських Русинів''.

Рік після передчасної смерти Ореста Зілинського можна переконливо бачити вагомий внесок його в україністику Чехо-Словаччини і ту велику втрату не тільки для української науки на Пряшівщині, але й поза її межами.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПРО „ЛЕГКОВАЖЕННЯ ЛІТЕРАТУРИ''

Треба привітати „Свободу'' за це, що вона відступила стільки місця на виступ Марти Тарнавської: „Легковаження літератури''. Думки пані Тарнавської цікаві, правильні і в той же час становлять пересторогу для цілої нашої громади.

Залишається питання, що далі?

Кожна установа, організація, чи особа, до якої Марта Тарнавська промовила, може по-своєму розв'язувати цю проблему. Я хочу піддати думку Редакції „Свободи''.

Пропоную, щоб у найближчий час, але ще перед початком осіннього сезону, Редакція виготовила кошторис двосторінкового місячного літературного додатку до „Свободи''.

Витрати на такий додаток, включаючи друк, папір та гонорари для редактора і рецензентів, повинні покриватись виключно з реклям видавництв, книгарень і навіть авторів-самвидавців, які заповнювали б 40 відсотків шпальт літературного додатку, при чому 60 відсотків становили б рецензії і статті на літературні теми. Згодом можна буде старатись дістати також рекляму від всеамериканських видавництв, які хотіли б звернути увагу українського читача на їхні окремі видання.

Якщо б цей літературний додаток появлявся в окремому форматі (величини „Юкрейнієн Віклі''), то його могли б передплачувати такі не-читачі „Свободи'', як персонал бібліотек і люди, що цікавляться українськими виданнями. Наприклад, рецензійний журнал „Ню Йорк Таймс'' можна купити не тільки як частину недільного видання газети, але й передплачувати його окремо.

Ростислав Л. Хомяк
Вашінгтон, Д. К.

КРИТИКА АВТОРІВ І РЕДАКТОРІВ

Прошу ласкаво прийняти до Вашого відома деякі недотягнення в „Свободі''.

Так у ч. 137, за 16-те червня 1977 В. Давиденко написав у „Брежнєвській конституції'' — „Суди заступали революційні трибунали, над якими стояв всесильний ЧеКа'' (чоловічого роду). Це невірно, бо ЧеКа — це Чрезвычайная Комісія (жіночого роду), тому має бути „стояла'', а не „стояв''!

Далі він пише: „...в штабі Духоніна'', розстріляного большевиками...'' Це також невірно, бо генерал не був розстріляний, його просто викинули з вікна вагону на багнети збунтованого війська.

У ч. 159, за 13-те липня 1977 Б. Олександрів написав „Про легковаження літератури'' і звернувся з проханням до неіснуючих меценатів, бо йому треба 3.000 — 4.000 долярів на видання його збірки поезій. Трохи зашироко й задалеко він заплянував свої бажання.

Чи не краща пропозиція, принаймні скромніша, англійського автора і критика (див. „Рідерс Дайжест'', ст. 152, за серпень 1977), який напівжартом пропонує, щоб читачі присилали авторам книжок якусь суму грошей, хоч би від доляра до сотки долярів. Це був би не абиякий додаток до тих гонорарів, які їм виплачують видавці та й свого роду признання від читачів! Чи не мудра й цілком оригінальна пропозиція!

У ч. 168, за 23-тє липня 1977 Ікер намішав гороху з капустою, кинув читачам, а сам подався на вакації. Маю на увазі його фейлетон: „Альпійські фіялки'', а в тексті пише про едельвайси.

Тут треба уточнити, що фіялки це таки Viola, а альпійські фіялки це таки Cyclamen тоді, як едельвайс це Leontopodium.

Крім того, „китичка'' це по-чеському квіточка, а по-українському це зовсім не квітка, а оздоби для одежі, зроблені з ниток, чи з якого іншого матеріялу.

Так само „жмінка'', по-українському має бути „жменька'', це не кількість квіток у руці, а долоня, зглядно долоні, зігнуті для прийняття чогось, можуть бути й квіти, в руки.

Себто писання недбале, а редагування ніяке. Видно, що всі Ви, й автори і редактори, перебували вже на колесах!

Бувайте здорові!

Г. Гордієнко
Філядельфія

Лариса М. Л. Залеська Онишкевич

РОЗМОВА З КАТЕРИНОЮ ГОРБАЧ

Катерина Горбач, авторка нововиданої збірки поезій „Мій слід на воді'', „Сучасність'', 1976, 38 ст., народилась у Мюнхені в родині українських науковців та культурних діячів, Анни-Галі та Олекси. Змалку заохочена до книжки, вона ще молоденькою була вже добре зазнайомлена з українською літературою. Студії славістики й германістики вона закінчила в Мюнхені, а в Берліні здобула магістерський диплом після написання праці „Герой в українськім радянськім романі між 1956 та 1968 роками''. Тепер Катерина Горбач працює лектором та редактором в Ґеттінгені, у видавництві німецької дитячої літератури; рівночасно вона працює над своєю дисертацією про творчість Марка Вовчка.

Свою літературно-творчу діяльність Катерина Горбач почала, маючи ще 16 років; її перші друковані поезії були в пластовому журналі „Юнак'', а потім в молодечій антології „Контрасти'', в журналах „Смолоскип'', „Сучасність'' і інших. 1968 року вийшла друком її перша збірка поезій — „Звідомлення''.

Разом зі своєю матір'ю молода авторка перекладає поезії сучасних українських поетів на німецьку мову. Самостійно вона переклала праці Дзюби, Мороза, М. Возняка „Історію старої української літератури'', збірку плезій І. Калинця „Підсумовуючи мовчання''. Всі вони вже вийшли друком у німецьких видавництвах.

Питання: Ви знаєте, що Ваші поезії залюбки читають учні шкіл українознавства й університетів. Вони часто запитують чому саме Ви почали писати поезії? Для багатьох світ творчої поезії виглядає досить недоступним і надзвичайним.

Відповідь Катерини Горбач: Цей світ „надзвичайного'' є тільки зумовлений дещо більш ужитою фантазією, більш чулим та інтенсивним переживанням подій. Потенційно, я думаю, що таки більшість молоді є спроможна на це, хоча може не кожен хоче, або не кожен може висловити це в формі поезії. Та кожен може подію так пережити.

Питання: Чи для Вас писання поезій це конечність, внутрішня потреба зумовлена окремими подіями й переживаннями? Яка функція поезії для Вас особисто?

Відповідь: Для мене єдина функція поезії сьогодні є для розвитку й вислову емоцій, для розвитку чутливости до людей, до довкілля. Поезія розвиває також чутливість до мови, до слова. Для мене поезія це також засіб для зрозуміння та вирозуміння. Наприклад, в ситуаціях розстрою чи інтенсивних переживань способом авторового самовислову поезія стає для автора конкретною допомогою. З другого боку, коли читач відчує, що ще хтось крім нього самого мав подібні переживання, тоді виробляється почуття взаємности, а заникає враження відокремлености серед світу.

У мене багато віршів появились також як своєрідний засіб комунікації між мною та моїми батьками чи іншими особами, коли відчувалась неспроможність висловити якісь почування усно.

Питання: Ваша лірика самозаглиблення, самошукання та самовислову не раз немов ставить поета під мікроскоп (тут маю на думці поета в відношенню до нашої спільноти). Чи Ваші натяки на „обов'язки'', на „подорож в повинно'' не лякало Вас, що там „сонце спалило не одно крило'' на громадській ниві? Яке у Вашій поезії відношення до суспільних проблем?

Відповідь: У чисто суб'єктивних, емоційних переживаннях поезія має і суспільний характер. Це часто навіть більше як самі абстрактні вислови. В таких ситуаціях суть поезії є в тім, щоб знайти загальний, себто всіх торкаючий момент. Я особисто не мала амбіції вирішувати, чи торкати, раціональних чи суспільних проблем у поезії. На мою думку, проблеми позаособистого, громадського характеру сьогодні є надто багатогранні, щоб їх висловити лірично. Тільки такому поетові, як Ігор Калинець вдалось в його поезіях поєднати у вислові особисті почування пов'язані з даною суспільною проблемою.

Питання: З цією, хоча тільки другою збіркою читачам вже помітний Ваш „власний підпис'', власний і типовий спосіб самовислову, зокрема такий, який пливе поміж світом українських казок і світом сюрреалістичних видів-образів. Як саме Ви вибрали цю форму з персоніфікаціями чаплі, лисиці чи Телесика? Крім виразної присутности й ролі природи, та антропоморфізації її, цікаво запримітити у Вас символіку взяту з української природи (цвіт папороті чи калина). Чи це в Вас вкорінені поняття, образи, ще з дитячих років, чи може підсилені й вибрані вже в більше дорослому віці?

Відповідь: Український елемент у моєму думанні має два моменти. Перший, це світ української казки й фолкльору, що їх мені відкрили батьки ще змалку. В цім ніколи не було в мене віддалі до цього світу. Другий момент, це подорожі в Україну, близькі контакти з друзями; все це скріпило несвідомо в мені те, що вже було раніше закоріненим. Я сама не люблю висловів проклямативного патріотизму, але коли вживаю образ калини чи Телесика — то вони вже належать до мого власного світу, до моїх особистих переживань та образів.

Питання: Коли Ви їздили в Україну, то напевно мали змогу читати свої поезії тамтешнім поетам? У деяких випадках замітно не тільки подібність, але й може Ваш вплив на поезію деяких тамошніх поетів. Чи такі вірші як „Чапля серед вішаків'', або самі коментарі Чаплі, не є рефлексіями чи відгуком Ваших поїздок?

Відповідь: Так, цикл „Чапля'' написано конкретно після моєї подорожі. Я не хочу подавати авторської інтерпретації своїх віршів, бо кожен читач сприймає імпресії, образи, відповідно до своїх власних переживань, свого власного світу, своєї власної фантазії — і це зовсім добре.

Питання: Чи можна твердити, що за цих вісім чи дев'ять років Вашої поетичної творчости вже можна поділити їх на кілька фаз?

Відповідь: Так, можна. Мої поезії до 1972 -го року не мають ніяких змістових амбіцій. Вони є часто сюрреалістичною грою слів, грою образів. Вони були написані як вияв мого молодечого неспокою, як вияв почуття т. зв. „нещастя'', загального, неоприділимого характеру. Я їх

(Закінчення на ст. 3-ій)

Вісті з Українського Літературного Фонду ім. Івана Франка в Чікаго

З хвилиною проголошення П'ятого Конкурсу УЛФ почали надходити фундації і пожертви на цю благородну ціль, цебто на нагороди нашим письменникам за найкращі твори. Подаємо перший список Жертводавців:

ПЕРШИЙ СПИСОК ПОЖЕРТВ НА П'ЯТИЙ КОНКУРС УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ФОНДУ ІМ. І. ФРАНКА В ЧІКАҐО

Українська Щаднично-Позичкова Спілка „Певність" в Чікаго (фундація першої нагороди) $ 1500.00
Українсько-Американська Фундація на пам'ять Р. В. Смука (І. нагор. за твори для дітей і мол.) 1,000.00
Т-во „Бойківщина", Чікаго 300.00
По 100.00 дол.: УРСоюз, д-р І. Рудавський, д-р Б. Ткачук, д-р Т. Ткачук, мгр. М. і Р. Турянські, проф. К. Тучапський. 50.00 дол.: дир. Я. Войнаровський.

Замість квітів на могилу бл. п. Марії Антонович:
$ 100.00: д-р М. і Ю. Залізняки (Рочестер). $ 50.00: Хор Славута при катедрі св. Миколая (неприйнятий гонорар). $ 35.00: М. і А. Охримовичі (Торонто)
$ 25.50: Дж. і М. Дунеа
По 25.00 дол.: д-р Р. і Л. Залуцькі, Ю. Охримович, д-ри П. і Ю. Сидори, д-р С. і Л. Самбірські, мгр. М. і Р. Турянські, Українська Учительська Громада.
По 20.00 дол.: д-ри Р. і Є. Войнаровські, В. і І. Гайдуки, Л. і Л. Климковичі, О. і М. Коцури, д-р Р. і Ю. Кузичі. М. і К. Мацілинські, д-р П. і І. Поповичі, М. Садовий, М. Янович, Т. Яцків. $ 15.00: проф. Л. і О. Охримовичі.
По 10.00 дол.: Я. Бемко з родиною, проф. І. і Л. Боднаруки, О. Бурдяк, д-р П. і В. Вигінні, Я. Войнаровський, І. і С. Головаті, Ф. Домченко, А. і Н. Іванів, мгр. О. Казанівський, мгр. В. і С. Кобилецькі, д-р Р. і А. Кобилецькі, Р. Кузьмин, М. і М. Левицькі, д-р І. Лисейко, В. Литвин, Р. Лукашевський, Т. Лушпинський, Ю. Малий, Р. і С. Мартинюки, С. і Ю. Миськови, А. і Л. Стародуби, д-р Б. і О. Ткачуки, д-р П. і О. Турули, д-р Гр. Щербанюк, В. Яворський, Ю. і О. Яримовичі, п-ні Х.
По 5.00 дол.: О. і Ф. Андрущишини, М. Вульчак, М. Городиська, В. і І. Дзулі, Л. Ільчина, Родина Кашубів, А. Михайлович, Д. і А. Недовіз, Сестрицтво при церкві св. Йосафата в Манстер, Інд., Г. Сіра, А. і У. Стецюки, У. Целевич, М. і В. Юревич, Ф. Лукашевський.

Замість квітів на могилу бл. п. Миколи Денисюка:
$ 100.00: д-р Р. Смик. 20.00: д-р І. Мула. 15.00: інж. Б. і А. Білинські.

Замість квітів на могилу бл. п. Оксани Куликівської:
$ 25.00: д-ри П. і Ю. Сидори.

Правління Українського Літературного Фонду ім. І. Франка в Чікаго

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Клівленді, Огайо

повідомляє, що

в неділю, 11 вересня ц. р., о год. 4-ій по пол.
в залі СУМА (Школа св. Йосафата)
при 5720 Стейт Ровд, ПАРМА, Огайо
відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГИ КЛІВЛЕНДУ

ПОРЯДОК НАРАД:

1. Відкриття Зборів.
2. Обговорення передконвенційної осінньої організаційної кампанії, метою якої є придбати 3,000 членів до кінця року.
3. Справа неактивних Відділів.
4. Внески і запити.
5. Закриття нарад.

В Організаційних Нарадах повинні обов'язково взяти участь представники всіх Відділів, як: голови, секретарі, касири, члени Контрольної Комісії і делегати останньої Конвенції. До участи запрошені також члени УНСоюзу. **(Не сміє бути ні одного Відділу, щоби не вислав своїх представників на ті важливі наради)**

В нарадах візьмуть участь:
ЙОСИП ЛИСОГІР — головний предсідник УНС
ТАРАС ШМАҐАЛА — головний радний УНС
БОГДАН ФУТЕЙ — головний радний УНС
БОГДАН ДЕЙЧАКІВСЬКИЙ — обласний організатор

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:
Інж. Іван Фур, *голова*
Інж. Роман Возняк *секретар* **Марія Федак** *касир*

РОЗМОВА...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

писала, коли мала потребу якось висловити свої почування, свою внутрішню дисгармонію, а не для висловлення чогось конкретного. Відтоді дещо змінилось. В теперішній фазі я пишу, якщо хочу висловити якусь конкретну думку, як наприклад, почуття старости (у вірші ,,Жінка'' чи ,,Старість'') і т. п.

Питання: Для поета потреба висловитись приносить у результаті користь не тільки для нього, але й для літератури. Ваш наголовок циклу „Мій слід на воді" — це скромність, скептицизм чи самозаперечення? Ваша теперішня, друга, збірка і ,,сліди" на сторінках нашої періодики вже хіба не дають Вам підстав сумніватись, чи песимістично задивлятись на прогнозу свого літературного майбутнього?

Відповідь: Я себе вважаю тільки ,,недільним поетом". Тепер, крім професійної праці, перекладів і писання дисертації, не маю вже так багато часу. Та я таки маю намір спробувати свої сили ще також в прозі.

•••

Читачі мали змогу спостерігати ріст Катерини Горбач від юнацьких спроб до широко розгорнутих крил і вияву повного поета. Дві збірки поезій — це вже не короткотривалий спалах, тільки широкий розмах творчої одиниці, що вспіла внести в нашу літературу свої дві цеголки. З літературної точки зору ці дві збірки мають свою заслужену вартість і рівень, здобуті питоменними Катерині Горбач метафорами, образами, оригінальністю думки й вислову, з печаткою жіночої ніжности. Та є ще другий бік її творчости, яку можна розглядати під оглядом етно-соціологічним. Катерина Горбач не є поеткою-еміґранткою. Вона є продуктом Західньої Европи. Та від культурної атмосфери українського дому, до широкого зазнайомлення з українською літературою, Катерина Горбач ішла за мотком нитки аж до джерел української духовости. Молода поетка пов'язала свій творчий вислів із Україною до тієї міри, що її поезії виразно виявляють українське джерело. І тут цікавий факт: коли деякі еміґранційні поети, що опинились на Заході аж у своїх юних роках, часто пляново намагались бути дуже „західніми", Катя Горбач цієї потреби не виявляє. Вона себе шукала й своє натхнення та свій поетичний самовислів знайшла саме в українській образовості й духовості, та зуміла поєднати їх із висловом сучасного Заходу (що відбилось у неї головно в способі вислову думки). Така синтеза є безперечно корисна й цікава. І тому поетична творчість Катерини Горбач для її власного покоління (нижче 30 років) та для молодших — це велика заохота успішним прикладом. Для майбутности української літературної творчости на Заході — це оптимістичний знак.

Ліквідаційний Комітет Побудови Пам'ятника О. Ольжича

В суботу, 27-го серпня ц. р. на Оселі ім. О. Ольжича в Лігайтоні відбулося ліквідаційне засідання Комітету.

Після виконання дорученого Комітетові завдання і передання пам'ятника під опіку Центральної Управи ОДВУ, разом з усіми аґендами і касовим сальдом в сумі $3,583 Комітет розв'язався. Залишене сальдо ЦУ ОДВУ використає як початок Фонду на видання повної збірки творів О. Ольжича.

Є. ПРОНЮКОВІ ГРОЗИТЬ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

відмовилась від посилок. Сестра відповіла, що чейже вони звільнили Віру з праці, так з чого ж вона має жити.

Органи КҐБ погрожували також, що поїдуть до її батьків і будуть з ними говорити. Батько Віри — колгоспник, пенсіонер, паралізований, одержує 40 рублів пенсії. Мати — колгоспниця — пенсіонерка, майже сліпа (ґлаукома), одержує 20 рублів пенсії.

У свій час Віра працювала як учителька. В квітні-травні ц. р. її попросили замінити хвору учительку в одній із шкіл, але районовий відділ освіти не дав дозволу, під претекстом, що у неї була велика перерва в освіті.

Десятилітня дочка Лісових — від часу арешту батька — дуже нервова, плаче по ночах. Також син погано себе почуває.

У Віри — в березні-квітні ц. р. був передіфарктний стан.

Лісового в таборі гостро карають, Коло половину свого строку в таборах він перебував дотепер в тюрмі. У нього постійно сильні болі голови і йому важко працювати умово. Але він все ж таки пише вірші і невеликі статті про світову літературу, які він пересилає їй в листах.

Весною 1977 р. слідчий КҐБ повідомив установу, в якій працювала Лісова, що вона немов би то „зв'язана з націоналістичними колами закордоном і контррозвідкою", ,,одержує посилки від ворогів", „де ж є гордість радянської людини?!" і под. Після того Лісову звільнили з праці і вимагають від неї, щоб вона написала заяву, в якій відмовиться від посилок з закордону.

Про Євгена Пронюка, який перебуває в Пермській області, (Чусовський р-н, пос. Всесвятское, учр. ВС 389/35), Віра Лісова сказала, що за останніми даними, його здоров'я погіршилося до такої міри, що йому грозить смерть. Він вже не може ходити, ледве піднімається з ліжка і ходить державшись стіни. У нього важка форма туберкульози. Рідні Пронюка писали заяву, щоб його помилували, але прийшла відмова: „Просьба залишається без наслідків, поскільки з установи прийшла відмовна характеристика".

Є. Пронюк має дружину і сина, який ходить до школи. У Пронюка рано померли були батьки і він виховувався в дитячому будинку в Казахстані. Там закінчив теж 7, чи 8 кляс, а опісля працював токарем і вчився на вечірньому університеті, зробив аспірантуру, згодом працював в Інституті Філософії АН УССР. Коли його арештували він вже був хворий, і ще до арешту у нього вирізали частину лівого легеня. Тепер у нього відкрилася друга каверна у правому.

Про Михайлину Коцюбинську Лісова говорила теж доволі обширно. Вона згадала передусім про статтю проти неї і Антоненка-Давидовича в ,,Літературній Україні" („За таке — грошей не платять"). В зв'язку з арештом М. Мариновича і М. Матусевича, були обшуки теж в Михайлини. У неї найшли копію „Меморандуму Київської Гельсінкської групи" і допитували її. Питали, зокрема, чи вважає „Меморандум" антирадянським документом. Коли Коцюбинська сказала, що ні, тоді питали, чому його „ховала"...

На початку червня ц. р. відбулися загальні збори працівників видавництва в якому працювала Коцюбинська, на яких в програмі було питання: „Про дальше перебування у видавництві редактора Михайлини Коцюбинської". Її обвинувачували в тому, що вона стоїть на ворожих ідеологічних позиціях", зв'язана з т. зв. Київською Гельсінкською групою, а також, що одержує посилки з закордону. (Недавно до Арґентини виїхала подруга Михайлини, яка мала прислати їй звідтам дві посилки). Закидали Коцюбинській теж, що вона піддержуючи зв'язки з членами Гельсінкської групи, не вважає саму групу антирадянською. Знову питали чому вона „ховала" „Меморандум".

Коцюбинська розповіла про групу і сказала чому вона не вважає її антирадянською. Тим не менше, збори рішили звільнити її з видавництва і поставити питання перед ВАК-ом (Всесоюзна атестаційна комісія) про позбавлення її кандидатського ступеня. Проти цього рішення голосувало тільки двоє людей.

Після цього рішення Коцюбинська написала протест до ЦК КПУ.

В школі, де вчиться донька Коцюбинської (їй 12 років), в „педагогічному радіо" розглядали її поведінку — бо вона носить „імпортовані речі".

ЧИ ВІДСТУП КАРТЕРА...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

щоб Білий Дім проголосив президентську проклямацію. Андрю Валюцек, керівник відділу Меншостевих справ в Демократичному Національному Комітеті, звернувся зі спеціяльним проханням до президента Картера в справі президентської відозви.

Нарешті, він, як відомо, аж 20-го липня, в передень відходу Конґресу на літні вакації, щоб оминути критики конгресменів і сенаторів. Як теж усім уже відомо, відозва ця дуже коротенька й дуже делікатна, в ній не вжито ні одного гострішого вислову на адресу московських комуністичних загарбників, ані не названо по імені ні однієї комуністичної держави.

Картер поступається

З такого зволікання, і нерішучости президента Картера, підписувати чи не підписувати проклямацію про Тиждень поневолений націй, спостерігачі закордонної політики ЗСА приходять до висновку, що в зударі між Картером і Брежнєвом, відносно людських прав — президент Картер почав відступати.

Дехто з політичних коментаторів твердить, що це був перший крок відступу Картера перед Москвою, та що це сталося в наслідок критики його політики людських прав головами урядів европейських союзників — німецького канцлера Шмідта, французького президента Валери Жіскар д'Естена, прем'єра Канади Труда та інших — а також домашніх ,,голубів миру'' різних лібералів та москвофілів.

Дальшими кроками у відступі перед Москвою були: відкинення плянів продукції літаків типу Б-І, занехання продукції ракет Мінітмен—III, сповільнення твердої лінії закордонної політики супроти СССР, наміри занехання поправки закону Джексона-Ваніка про обмеження торгівлі зі Совєтським Союзом.

Відступом можна б уважати теж нещодавнє створення спеціяльного Комітету для координації всієї урядової політики вілносно Совєтського Союзу, головою якого став проф. Маршал Шульман, який заступає дуже примирливу позицію в плянуванні політики супроти СССР.

Деякі дорадники президента Картера, а зокрема бувший державний секретар Дін Раск, та колишній амбасадор до СССР, Аверел Гарріман, є відомі з того, що вони сильно виступають проти Тижня поневолених народів.

Є теж багато американських бизнесменів, які бажають збільшення торгівлі зі Совєтським Союзом і ані трохи не переймаються затиском людських прав та поневоленням націй в московській червоній імперії.

Стаття в ,,Гюмен Евентс'' кінчається таким меланхолійним ствердженням: ,,Треба жаліти, що президент Картер, який почав своє урядування досить твердою поставою супроти СССР, правдоподібно почав відступати перед Брежнєвим. А яких політичних потягнень можна сподіватися від президента Картера в майбутньому?'' Правдоподібно дальшого відступу. Передвісником відступальної політики є зменшення впливу головного політичного дорадника президента Картера, Бжезіньского, під впливом якого й почалася ця твердша політика Вашінгтону супроти СССР. Комітет для координації всієї закордонної американської політики супроти СССР, головою якого назначено проф. Шульмана, відтепер найбільше впливатиме на політику президента Картера. З цією думкою згідні багато політичних спостерігачів.

Бжезіньскі не є такий агресивний, як був його попередник. Кіссінджер, що потрапив поусувати всіх президентських дорадників і сам один кермував політикою ЗСА.

Бжезіньскі того напевно не потрапить і, зі створенням цього спеціяльного Комітету, його вплив на американську закордонну політику змаліє, або й цілком заникне.

Вашінгтон правдоподібно почне наново традиційну примирливу, угодівську політику супроти загарбницької Московії.

П'ятдесятліття священства о. архипресвітера митрата В. Головінського

Дня 21-го травня ц. р. у Філядельфії, Па., в церкві „Царя Христа", відбулося велике свято з нагоди п'ятдесятліття священства о. ювілята Василя Головінського; о год. 4-ій по пол. відслужено Благодарственну св. Літургію з приявним Владикою, Апостольським Адміністратором Василем Лостеном.

Біля нього о. Бончак держав жезл і стояли вівтарні хлопці.

При престолі відправляв Божественну Літургію сам о. ювілят в асисті о. крилошанина Миколи Старуха і архипресвітера о. Мирона Головінського. Змістовну, глибоко продуману проповідь виголосив о. проф. Михайло Пиріг.

Передні лавки перед іконостасом займали о. архипресвітер, декан і митрат Мирослав Харина, о. радник Петро Липин, о. радник Тома Барилляк, о. проф. Іван Попель. Біля престолу, як господар храму, о. парох Мартин Канаван.

Церква повна народу, в тому членки „Марійська Дружина" з Марією Кузьмович Головінською і Володимирою Ценко на чолі. Усі в довгих чорних сукнях, а також Сестри і представники організацій. Співав хор, що йому відповідав дяк Лонгін Марків.

Настала зворушлива сцена, коли Владика Лостен вклав на голову ювілята митру, благословлячи і зачитуючи молитви.

Тут я хотів би сказати кілька слів про ювілята Василя Головінського, який все своє життя трудився для Церкви і народу. Уже як молодий юнак пішов в ряди УСС-ів, бо він зрозумів, що єдиним арґументом для ворога — це сила, але коли встоятись не було сили, о. ювілят боровся проти зла в Христовому винограднику.

А на еміґрації о. ювілят й надалі проводив невтомну роботу. Він, при допомозі і жертвенності своїх побожних парохіян, побудував величавий храм „Царя Христа", прикрасив його чудовим іконостасом, а зокрема примістив в ньому копію ікони Чудотворної Зарваницької Матінки Божої, що її власноручно коронував Блаженніший Кир Йосиф Кардинал. Це є й чудесне відпустове місце.

Одначе, о. ювілят був би не добився таких велетенських успіхів, якщо б не наполеглива допомога його вірної дружини Марії Кузьмович Головінської, письменниці, — активної суспільної діячки, голови „Марійської Дружини".

Після закінчення ювілейних Богослужб в церкві, продовження свята, аж до пізнього вечора, відбувалося у величавій залі Сестер Василіянок при вул. Ліндлей на бенкеті, де гостювало 240 осіб.

Трапезу поблагословив Владика Василь Лостен, після чого він виголосив промову. З черги промовляли й інші, а свято закінчено промовою о. ювілята і відспіванням гимну в честь Матері Божої.

о. проф. Іван Попель

З болючим жалем повідомляємо Рідню, Приятелів та Знайомих, що в понеділок, 29-го серпня 1977 року, упокоїлась в Бозі, на 89-му році життя, наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ та ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ГАЛЯ ВОНТОРСЬКА

вдова по раднику Фінансової Палати у Львові.

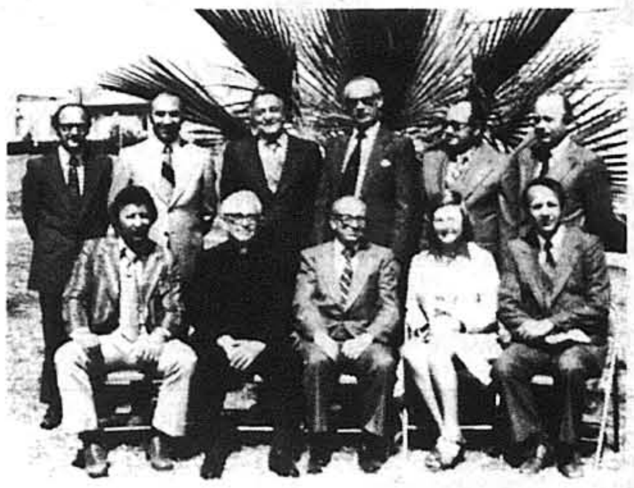
ПАРАСТАС з ПАНАХИДОЮ буде відслужений в п'ятницю, 2-го вересня ц. р., о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Brennan при 858 N. 22nd Street у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 3-го вересня 1977 р., о год. 8:30 рано з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. о. Миколая при 24-ій і Попляр вул., а відтак на український цвинтар у Факс Чейсі.

У глибокому смутку:

ОЛЕКСАНДЕР — син з дружиною СОФІЄЮ
ЮРІЙ — син з дружиною БОГДАНОЮ
ЗЕНОН — внук з дружиною МАРІЙКОЮ
ОРЕСТ — внук з дружиною ДАНОЮ та сином АНДРІЙКОМ
ЯРОСЛАВ ЗУБАЛЬ — зять з родиною
Інж. ЕВСТАХІЙ ФИЛИПОВИЧ з родиною

Розвиток і діяльність Кредитової Кооперативи у Феніксі

Члени Управи, Контрольної комісії і Кредитового комітету „Українсько-Американської Кредитової Кооперативи у Феніксі, Арізона. У першому ряді (зліва): інж. Іван Савицький — заступник голови, о. Мирослав Колодій — голова Контрольної комісії, інж. Володимир Чопівський — голова Управи, Сузанна Агацук-Гарріс — секретар, Леонід Петренко — касир. Стоять (зліва): Роман Бадинський — член Управи, зв'язковий, Микола Бурда — голова Кредитового комітету, Омелян Комарницький — член Контрольної комісії, Олександер Ліневич — член Контрольної комісії, Ярослав Росола — секретар Кредитового комітету та Михайло Агацук — член Кредитового комітету

Коли людина приємно проводить час, то він проходить дуже скоро, так ось у нас, у нашій громаді у Феніксі, ще не оглянулися, як проминув рік існування і розвитку нашої Кредитової Кооперативи.

Рік тому в липні, з ініціятиви інж. Володимира Чопівського, зібралася невеличка група громадян у приміщенні при Українській Католицькій Церкві, щоби обговорити справу можливости заснування Української Щадниці. Всім присутнім ця ініціятива дуже подобалася і в той вечір вибрано ініціятивний Комітет, який мав отримати більше інформацій і можливості леґального оформлення.

На протязі місяця відбуто кілька сходин із представниками „Стейтової Кредитової Юнії" і оформлено леґально „Українську Американську Кредитову Кооперативу" і під таким то іменем заіснувала у місті Феніксі, Арізона, українська Кредитівка.

Відбулися перші ініціятивні Збори і обрано на шість місяців Управу директорів, що її очолив інж. Володимир Чопівський у такому складі: Роман Бадинський, Леонід Петренко, Сузан Агацук-Гарріс, Степан Попович; Кредитовий комітет: інж. Микола Чопівський, Михайло Агацук, Ярослав Росола, Микола Бурда; Контрольна комісія: Мирослав Колодій, Александер Ліневич, інж. Іван Савицький. Вписалося 9 членів і зложено 324 долярів. Наша Кредитівка приступила до праці з надією, що ми свою роботу зробимо, як зробили деякі громади, де є поселені українці. У дії і рості Кредитівки нам дуже багато доміг о. Мирослав Колодій, парох УКЦеркви, який безінтересовно віддав до диспозиції кімнату у парохіяльному домі, де щоп'ятниці увечері урядує касир, а що 3-тьої п'ятниці у місяці збирається Управа Кредитівки на свої наради. Крім цього о. Мирослав Колодій дуже часто після Служби Божої пояснює ціль і значення нашої Кооперативи і заохочує вписуватися у члени, а це завершується позитивними вислідами.

Членами Арізонської Кредитової Кооперативи можуть бути українці, які мешкають у стейтах: Арізона, Каліфорнія, Ню Мехіко, Тексас, Кольорадо і Юта. Членами Кооперативи можуть бути і не-українці, що є членами найближчих родин члена Кооперативи.

УАКК є дійсним членом Ліґи Кредитових Юній Стейту Арізона, Союзу Кредитових Кооператив Америки, Т-ва Української Кооперації в Америці і членом УККА.

В лютому ц. р. скликано звичайні Загальні Збори, на яких обрано Управу на 1977/78 рік її й надалі очолив інж. Володимир Чопівський, з членами Управи інж. Іваном Савицьким, Леонідом Петренком, Сузанною Агацук-Гарріс та Романом Бадинським; Кредитовий Комітет: Микола Бурда, Ярослав Росола, Михайло Агацук; Контрольна комісія: о. Мирослав Колодій, Александер Ліневич і Омелян Комарницький. По сьогоднішній день маємо вже понад 70 членів і коло 40.000 капіталу, уділено вже понад 30 позичок.

Ми віримо, що у цьому році членство наше побільшиться принаймні до 100 членів, а капітал подвоїться. Кредитівка розвивається, завдяки активним членам нашої Управи, яка не жалує ні часу, ні труду, ані особистих витрат, працює наполегливо для добра її розвитку.

Кредитівка бере активну участь у суспільно-громадському життю нашої громади, а деякі члени Управи активні і в інших Організаціях, як ООЧСУ, Поневолених Народів, Т-во Сприяння УНР, а також у церковному житті обох Церков.

У червні, з ініціятиви Кредитової Кооперативи, відзначено бенкетом 40-ліття священства голови Контрольної комісії Кредитівки о. Мирослава Колодія, пароха ЖУЦеркви у Феніксі, а дохід із цього бенкету передано для нашої молодечої танцювальної групи „Верховина".

Коли ми творили нашу Кооперативу, нашою метою було об'єднати громадян на фінансовій базі, а прихід, який залишиться у наших руках дати тим, які будуть ширити правду і робити добру роботу для добра і визволення нашого народу.

Це мусять зрозуміти ті, які ще досьогодні стоять осторонь і не знають, яку дорогу їм вибрати, а ми радимо зі щирого серця: вступайте в наші ряди, щадіть тяжко запрацьовані гроші у своїй Щадниці, а це буде користь для Вас самих і добра українського народу.

Ярослав Росола

Понад 1300 осіб взяли участь ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Джерзі: Нюарку, Порт Амбой, Джерзі Сити та Пассейку, а це: голова Іван Хомко — Пассейк, заступники голови — Юліян Баранюк — Ірвінгтон, Степан Островський — Джерзі Сити та Корнило Галушка — Порт Амбой, секретарі: Григорій Клименко — Пассейк і Стефанія Стеців — Нюарк.

Почесним головою Стейтового комітету вже всьоме був головний предсідник Йосип Лисогір, який в імені УНСоюзу та Комітету привітав присутніх, подякував їм за участь, вказав на користі влаштування Союзових Днів і висловив признання Комітетові за гарне приготування Союзового Дня. У мистецьку програму входили: народні танці, що їх виконала молодь СУМА з Картерету, рівнож співоча група з Української Євангельської Церкви з Юнійона, і виграші.

Як у попередніх роках, так і цього року, з нагоди Союзового Дня УНСоюз знову уфундував для 27 дітей забезпечення по 1000 дол., заплативши за них однорічну членську вкладку. Тією акцією керував обласний організатор на стейти Ню Йорк і Ню Джерзі — Василь Оріховський.

По мистецькій програмі відбувалась забава при звуках оркестри „Вишивки". Буфет був в заряді пань Окружного комітету Пассейку та Джерзі Сити.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 11-го ВЕРЕСНЯ 1977 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запорозька Січ 367 Відділ о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр